

**WYŻEŁ NIEMIECKI SZORSTKOWŁOSY
/DEUTSCH DRAHTHAAR/**

Ta ilustracja niekoniecznie pokazuje idealny przykład rasy.

TŁUMACZENIE z JEZYKA NIEMIECKIEGO: Justyna Majewska- Czerny

KRAJ POCHODZENIA: Niemcy.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO STANDARDU: 25.10.2000.

PRZEZNACZENIE:

Zgodnie ze swoim przeznaczeniem jako wszechstronny pies myśliwski wyżeł niemiecki szorstkowłosy musi posiadać wszystkie wymagane cechy do pracy w polu, w lesie i wodzie, przed i po strzale.

KLASYFIKACJA FCI:

Grupa 7 Wyżły.

Sekcja 1.1 Typ kontynentalny.

Pies podlegający próbom pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Wyżeł niemiecki szorstkowłosy to pies wystawiający o szorstkiej sierści, którego początki hodowli datuje się na koniec XIX wieku (gryfon Korthalsa). Od przełomu XIX i XX wieku, zgodnie z założeniami «Hegewalda» (Sigismunda, Barona Zedlitz i Neukirch), hodowany w jasno określonym celu stworzenia zrównoważonego, skutecznego, szorstkowłosego niemieckiego psa myśliwskiego.

W myśl zasady «przez funkcjonalność do typu» oraz przy konsekwentnym przestrzeganiu swobody hodowlanej w krótkim czasie z najlepszych przedstawicieli wyżłów o szorstkiej sierści (pudelpointer, gryfon Korthalsa, wyżeł niemiecki ostrowłosy) i przy użyciu wyżła niemieckiego krótkowłosego powstał pies myśliwski, który wyróżnia się swą praktyczną, odporną na pogodę szatą oraz wszechstronnością we wszelkich dziedzinach praktyki łowieckiej. Dzięki tym cechom wyżeł niemiecki szorstkowłosy w Niemczech i wielu krajach świata stał się w ciągu zaledwie kilku dziesięcioleci ulubionym i niezawodnym dużym psem myśliwskim.

WYGLĄD OGÓLNY:

Wyżeł o szlachetnym wyglądzie, o twardej sierści doskonale chroniącej skórę, uważnym i energicznym wyrazie. Jego chody powinny być energiczne, przestrzenne, płynne i harmonijne.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość tułowia i wysokość w kłębie powinny być możliwie identyczne. Długość tułowia może przekraczać wysokość w kłębie najwyżej o 3 cm.

ZACHOWANIE / CHARAKTER (USPOSOBIENIE):

Twardy, opanowany, zrównoważony, niebojący się zwierzyny, odporny na strzał, niebojaźliwy, nieagresywny.

GŁOWA:

Odpowiednia do wzrostu i płci. Linie głowy lekko rozbieżne.

MÓZGOCZASZKA

Czaszka: płaska, tylko na bokach lekko zaokrąglona, umiarkowanie szeroka; wyraźnie zaznaczone łuki brwiowe.

Stop: Wyraźnie zaznaczony.

TRZEWIOCZASZKA

Nos: mocno pigmentowany, w kolorze odpowiadającym umaszczeniu. Dobrze otwarte nozdrza.

Kufa: długa, szeroka, mocna, gruba. Grzbiet nosa lekko wysklepiony.

Fafle: grube, przylegające, nieobwisłe. Dobrze pigmentowane, w kolorze odpowiadającym umaszczeniu.

Szczęki / uzębienie: zęby duże. Szczęki mocne, prawidłowy i kompletny zgryz nożycowy, przy czym górny rząd siekaczy zachodzi bez odstępu na dolny rząd siekaczy, a zęby osadzone są w szczęce pod kątem prostym. Zgodnie ze wzorem uzębienie liczy 42 zęby.

Oczy: możliwie najciemniejsze, ani zbyt głęboko osadzone ani wypukłe, o żywym i bystrym wyrazie. Brzegi powiek dobrze pigmentowane, przylegające do gałki ocznej.

Uszy: średniej wielkości, wysoko i szeroko osadzone, nie skręcone.

SZYJA:

Średniej długości, mocno umięśniona; górna linia lekko wygięta; linia szyi sucha.

TUŁÓW:

Linia górna: prosta i lekko opadająca.

Kłęb: zaznaczony.

Grzbiet: zwarty, dobrze umięśniony.

Lędźwie: krótkie, szerokie, muskularne.

Zad: długi i szeroki, lekko opadający i dobrze umięśniony. Miednica szeroka.

Klatka piersiowa: szeroka i głęboka z wyraźnym przedpiersiem i możliwie daleko do tyłu sięgającym mostkiem. Żebra dobrze wysklepione.

Linia dolna i brzuch: eleganckim łukiem wznosząca się ku tyłowi, lekko podciągnięta, sucha.

OGON:

Stanowiący przedłużenie linii grzbietu, noszony możliwie poziomo lub lekko uniesiony, nie stromo sterzący; ani zbyt gruby ani zbyt cienki. Celowo kopiowany u psów użytkowanych łowiecko. (W krajach, w których ustawodawca wprowadził zakaz kopiowania, ogon pozostaje naturalnej długości; powinien sięgać do stawu skokowego i być noszony prosto lub lekko szablowato wygięty).

KOŃCZYNY:

KOŃCZYNY PRZEDNIE:

Wygląd ogólny: Widziane od przodu proste i równoległe. Kończyny widziane z boku dobrze osadzone pod tułowiem. Odległość od podłoża do łokcia powinna być równa odległości od łokcia do kłębu.

Łopatki: Ułożone ukośnie i ku tyłowi, mocno umięśnione. Dobre kątownie stawu barkowego i ramienia.

Ramiona: Możliwie długie, dobrze i sucho umięśnione.

Łokcie: Przylegające do tułowia, nie skręcone ani do wewnątrz ani na zewnątrz. Dobre kątownie ramienia i przedramienia.

Przedramiona: Ustawione pionowo, suche, o mocnym kośćcu.

Staw nadgarstkowy: mocny.

Śródrezcze: Skierowane lekko do przodu.

Łapy przednie: Zaokrąglone, z palcami ściśle przylegającymi do siebie i z dostatecznie grubymi, twardymi, wytrzymałymi i dobrze pigmentowanymi poduszkami. Ustawione równoległe, w statyce i w ruchu nie skierowane ani do wewnątrz ani na zewnątrz.

KOŃCZYNY TYLNE:

Wygląd ogólny: Widziane od tyłu proste i równoległe. Dobre kątownie stawu kolanowego i skokowego. Mocny kościec.

Uda: Długie, szerokie, muskularne, dobre kątownie miednicy i uda.

Kolana: Mocne, z dobrym kątowniem uda i podudzia.

Podudzia: Długie, muskularne i suche.

Staw skokowy: Mocny.

Śródstopie: Krótkie, ustawione pionowo.

Łapy tylne: Zaokrąglone, z palcami ściśle przylegającymi do siebie i dostatecznie grubymi, twardymi, wytrzymałymi i dobrze pigmentowanymi poduszkami. Ustawione równolegle, w statyce i w ruchu nie skierowane ani do wewnątrz ani na zewnątrz.

RUCH:

Wydajny, dobry wykrok, kończyny przednie i tylne ustawione prosto i równolegle; prosta postawa w ruchu.

SKÓRA: Napięta, przylegająca, bez fałd.

OKRYWA WŁOSOWA:

SIERŚĆ: szorstka, twarda, przylegająca i gęsta; długości ok. 2 do 4 cm; gęsty, nieprzepuszczający wody podszerstek. Dłuższe włosy nie mogą zakrywać konturów ciała. Twarda i gęsta sierść powinna zapewniać możliwie najlepszą ochronę przed wpływami atmosferycznymi i skaleczeniami. Dolne partie kończyn, jak również dolna część klatki piersiowej i brzucha powinny być pokryte sierścią krótszą, lecz gęstą. Sierść na głowie i uszach powinna być krótsza oraz gęstsza, ale nie bardziej miękka. Wyraźnie zaznaczone brwi i mocna, lecz niezbyt długa, możliwie jak najtwardsza broda podkreślają energiczny wyraz głowy.

UMASZCZENIE:

- brązowy deresz, z łatami lub bez
- czarny deresz, z łatami lub bez
- brązowe z białą plamą lub bez białej plamy na klatce piersiowej
- jasny deresz

Inne umaszczenia są niedopuszczalne

WZROST:

Wysokość w kłębie:

Psy: 61 do 68 cm,

Suki: 57 do 64 cm.

WADY:

Każde odstępstwo od powyższego wzorca należy traktować jako wadę i powinno ono powodować proporcjonalne obniżenie oceny. Należy również mieć na uwadze wpływ wad na zdrowie i dobre samopoczucie psa.

POWAŻNE WADY:

- Krótka lub wąska, również spiczasta kufa.
- Słabe uzębienie.
- Bardzo luźne powieki.
- Łękowaty lub karpowaty grzbiet.
- Mocno przebudowany zad.
- Łokcie mocno skrzyżowane na zewnątrz lub do wewnątrz.
- Beczkowate, krowie lub wąskie ustawienie kończyn, zarówno w statyce jak i w ruchu.
- Poruszanie się stale inochodem w stępie i w kłusie, sztywny lub zbyt krótki chód.
- Rzadka sierść, brak podszerstka.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Wszelkie wady charakteru, w szczególności brak odporności na strzał, strach przed zwierzyzną, agresywność, nerwowość, pies gryzący ze strachu.
- Przędogryz i tyłogryz, zgryz krzyżowy, brak zębów z wyjątkiem P1, kły zbyt ciasno ustawione.
- Entropium, ektropium; różny kolor oczu.
- Wrodzony załamany lub szczątkowy ogon.
- Wady pigmentacji.

Psy, które wykazują wyraźne fizyczne nieprawidłowości lub zaburzenia zachowania muszą być dyskwalifikowane.

UWAGA:

Samce muszą mieć dwa prawidłowo rozwinięte jądra, umieszczone całkowicie w worku mosznowym. Tylko psy pełnowartościowe, klinicznie zdrowe i typowe, mogą być wykorzystane do celów hodowlanych.